

Salaisuuksia

Eveliina on saanut kuulla aamulla tosi huipun uutisen. Hän pukeutuu vikkelästi ja pinkoo matkaan kertoakseen uutisensa heti Anulle.

Kun hän huomaa vilauksen Anun punaisesta anorakista, Eveliina avaa suunsa kiljuakseen ystäväänsä pysähtymään. Samassa hän hoksaa Taijan. Anu ja Taija kävelevät käsikynkkää. Heidän päänsä ovat painuneet toisiaan vasten niin kuin silloin, kun kerrotaan toisilleen suuria salaisuuksia. Eveliina on jätetty yksin.

Eveliina pysähtyy. Anu ja kummallinen Taija, joka on yleensä aina yksin. Anu ei ole odottanut tuttuun tapaansa Eveliinaa tien mutkassa vaan tavannut Taijan, jonka kanssa astelee jo kohti koulua. Eikä Anu edes vilkaise taakseen katsoakseen, näkykö Eveliinaa.

Eveliina on jätetty yksin. Ei yksin olossa sinänsä ole Eveliinan mielestä mitään pahaa. Joskus on tosi mukavaa olla itseksensä ja puuhailla omiaan. Eveliina saattaa piirrellä, lukea kirjaa tai vain lekotella vuoteellaan ja kuvitella kaikenlaista hassua. Joskus hän oikein kaipaa yksinoloa.

Mutta nyt olo on äkkiä aivan tyhjä. Eveliina seisoo neuvottomana keskellä tietä. Entä jos hän joutuu tästä lähtien olemaan loppuikänsä yöpöysin!

Eveliina on vähällä purskahtaa itkuun. Kun Anu ja Taija ovat kadonneet näkyvistä, Eveliina on vähällä kääntyä takaisin kotiin ja narrata, että hänen vatsansa on tullut kipeäksi. Lopulta hän kuitenkin tallustelee kouluun.

– Moi! Anu huikkaa naulakolla, mutta kiirehtii saman tien Taijan perässä luokkaan. Eveliina hirttautuu pulpettiinsa ja tuntee olonsa tosi kurjaksi.

Välitunnit tulevat ja menevät. Eveliina vetäytyy aidan viereen ja toivoo muuttuvansa näkymättömäksi. Näkymättömäksi hän itsensä tuntee. Anu ei tule edes kysymään, mikä Eveliinaa vaivaa. On siinäkin kaveri. Eveliinan murhe kääntyy kiukuksi. Hän toivoo, että Anu kaatuisi ja satuttaisi polvensa koulun pihakivetykseen. Hän toivoo, että Taija saisi yhtäkkiä kauhean flunssan ja joutuisi lähtemään kotiin kesken päivän.

Mutta Eveliinan toiveet eivät täyty. Hän huokaa hiljaa itseksensä ja mieltii, pitäisikö sittenkin vain kipaista Anun ja Taijan luo. Ehkä Eveliina vain kuvittelee. Ehkä Anu ja Taija haluavat hänetkin joukkoonsa. Ei. Ei sittenkään.

Eveliina seisoo aidan vieressä, kun hänen jalcoihinsa yhtäkkiä vierähtää pallo. Ja pallon perässä kirmaa Markus.

– Mitäs mökötät? Markus kysyy ja tekee jalkapallolla kantapääkikan.

– En mitään, Eveliina tuhahtaa.

– Mikä sinua sitten vaivaa? Oletko syönyt sitruunan? Markus ihmettelee ja pompottaa palloa.

– Ei mikään.

Kentältä huudetaan jo Markusta takaisin peliin.

– Tule mukaan, meiltä puuttuu maalivahti, Markus ehdottaa.

– Ei huvita, Eveliina vinkaisee.

– Arvaa mitä, Markus sanoo ja näyttää tosi iloiselta.

– Ei kiinnosta arvailla, Eveliina ärähtää.

– Minä saan koiran! Markus huudahtaa.

Eveliinan sydän heittää voltin. Hänen silmänsä leviävät teevadin kokoisiksi.

– Niin minäkin! Eveliina melkein kiljaisee.

Markus potkaisee pallon kentälle ja jää Eveliinan kanssa puhumaan koirista. Molemmat ovat niin tohkeissaan, etteivät tajua edes kellon soittoa, ennen kuin Anu kipaisee paikalle hoputtamaan heitä tunnille.

– Me saadaan koira! Eveliina hihkuu.

– Yhteinen Markuksen kanssa? Anu kysyy hölmistyneenä.

Eveliina nauraa ja sanoo, ettei tietenkään vaan kumpikin omansa.

– Saanko minä tulla sitten heti katsomaan sitä? Anu kysyy innoissaan.

– Tietysti, Eveliina lupaa. Hän on vähällä kysyä Taijasta, mutta ei ennätä, kun Anu jo jatkaa:

– Saahan Taijakin tulla. Hänellä on ollut viime aikoina aika kurjaa kotona.

Eveliina vilkaisee Taijaa, joka on jäänyt vitkastelemaan ovelle. Taijalla on ollut kurjaa ja hän on melkein aina yksin. Anu on halunnut varmaankin lohduttaa. Eveliina ei halua juuri nyt ajatella kurjuuksia. Mutta ehkä huomenna tai ylihuomenna hän voi kysyä, haluaako Taija kertoa hänellekin.

– Tietysti Taija saa tulla, Eveliina vastaa ripustaessaan takkinsa naulakkoon. Hänen mielensä on äkkiä ihmeen kevyt.

Tuula Kallioniemi